§ 2ª sntia tet psonā divinā eē atoqā pposit° ppria ad 3 divinas psonas finitā ē qª psona divina cōis consentientibus psonis atq nec ē una nec agea sed atoqa. pb. quibicon si quē nulla dicit eadem excelentia ad unā 3 dm aut ad alienum. Addu. uniusq psoni ex adeo atoqi pattibutiōe, ut si una ē psona in hipostasi spiali ppria ita et aliæ: maior et his collegunt mixorē qª sect una ā facit quis + spus ut ōē praetulcie ... defīb in ppsa fit quis ea in quo pssee spirita eē infinitē incerto quē ñ tollit omnius dinx dice fiadmittit set ē iōē dein psona dina hēt se instar psati trascendentis intimi omnia lusi cu ōi rōe parti detalie, sed si ita se hēnt consentes atoqa et illat in ente, aliis gystran cendentib. hinc psona nec ē una, nec agea, sed atoqa porpositi ppria. Itaqs sntia cōes probabilis iudicata tu plurimi hanc 2ªm eligant, ut probilior. nā ut alij rāo tōis sit in se una ñ tot aeqlē cōcomplexi particulis sedentius ut sit p se una, et eadē cu una sunt eadē qy noien cōe ē, rāo eo subiect aēo acco modata āo eadē: in qua dupliæ designat pfecta unitas et identitas in rōe una participata, sed hæ pfecta ita dari ñ pōt quin rāo una pfecta liberet a multiplicitate infinitas ... taliss ñ multiplicitas ... catinonum ... sit ... nulla psona nec pfecte abstrahi abilitas divinis psonis, quas facta includit et ā qq fieri spūs ... p et ... psona divina ... psona ... ēsset ... psona divina intra ñ definita ē una de pti ā qli participas, sed pfecte ut ... psona ... ōis, ab in feriorib⁹. § In sent ... abstracta ... indiuiantib⁹ sonis et pstos ñ ē una, et sic nec quis aut spūs ... participata qª ñ pcindit pfecte, ita dina psona ñ erit una a psonas dinas in partis sed atoqa p positios ppria, nā ut ... hēt ... ad hā psonalitati sui filius et spūs sanctus, ō atoqia ñ exigit ... ēs ... participantia ... regulas. Nec ... ex hoc colli ... sed ... una ad angelū, et corpus ... integrū ... abstāo ... in psa ... ñ includit pfecte corpus aut spūm ideo ... pfecta ... et ... atoqis ... ad 1m ñ ōi ñ ōē cōe qd aeqli participatā eē ... abstra hatabilis ... multiplicate ~ ad 2m 3 ... ō ... pōe ... confuse representante psonas tri cōia ... una ... ñ ... tres psonas tri ppositi ... abstrahit ... ppositiona lis ... a participata ... eē cōa una ... participata ... abstrahibilis. Quod dōaius ... subsistentias relatiuis, pcessionibus, et relationib⁹.

§ Obiicies 1° et opponere aliquos, existimantes personam divinam non significare unice rationem aliquam communem et absolutam, sed solas personas particulares, quia neque abstrahitur unus conceptus realis communis adhuc conceptus a tribus ultimo constituentibus quales sunt personalitates divinae separatim trium personarum: item in ultimo constituenti conceptum ex illo conceptu communi, et modo particulari, quia non erit ultimo constituens, quod repugnat. Respondeo negando rationem ultimi termini ut constituti in alio genere constitutionis in quo non est ultimum, et accidit personalitatibus divinis, quae ultimo constituunt personas constitutione hypostatica, quae negare unice earum constitutionem; non repugnat tamen ut sit constitutio ratione et constitutione superioris cum inferioris, aut sit alterius ordinis: ut albedo constituit album ut forma et ultima forma eiusdem, ut ulterius constituatur in ratione albedinis per priorem constitutionem generis aut speciei et oppositionem physicam in metaphysica. Per quod non [illegible] constituentem divinam personam in genere superioris et inferioris, et speciem divinam, sed modum [illegible] habere, sicut et modum subiecti quantitatis, et qualitatis in communi quae sunt absoluta in entis oppositione [illegible].

2° Si persona divina realiter communicaretur divinitatem, eius modus ille [illegible] personalitatis in communi ex parte [illegible] ut respectu in duos alios conceptus obtineret, ut [illegible] procederetur in infinitum. Quia [illegible] erit in uno tantum ultimo et simplicissimo, qualis est personalitas cuiuslibet personae. Respondeo inficiando [illegible] processum infinitum, quia personalitas divina non detrahitur ad personalitatem Patris, modum parte in qua non includatur pater ipsa communis ratio personalitatis divinae: ut videre est in [illegible] nam personalitas Patris non constat duobus conceptibus obtentis inter se [illegible], sed tantum divina simplici conceptu personalitatis magis expressa per se [illegible] detrahente conceptum communem et conceptum divinae personalitatis.

3° Personalitas divina Patris includit divinam essentiam quae est essentialiter trinitas, quia non potuit esse communis trium personarum. Respondeo aliquos negare [illegible], quia personalitas divina [illegible] includit in obliquo divinam essentiam, et tamen alii admittentes [illegible], negatur essentia, nam personalitas non est communis et multiplicabilis [illegible] ratione omnem paternitatem [illegible] divinam, sed tantum [illegible] est persona. Ultimo personalitas divina reddit paternitatem divinam [illegible] incommunicabilem, neque est communicabilis nec communis. Respondeo divinam personalitatem tunc reddere naturam divinam paternitate incommunicabilem alteri tamquam [illegible] ipsa in [illegible] supponit, unde [illegible] non repugnat communitas absoluta quae est alterius ordinis sive superioribus et inferioribus. Ex quo patet ut persona in communi sit absoluta, proprie [illegible] trium personarum communicata, ut nec ratio intrinseca sit, nec absoluta attributionis, ut patet ex dictis, nec proprietas propria, nec relativa [illegible], ratione personae intrinseca et per se reperitur in illis sine ulla independentia imperfectionis aut improprietate [illegible] per quam doceantur [illegible] ab omnibus [illegible].

Oppositum potest omnino defendi posse, ut nec arguat imperfectionem, nec contradictionem involvat. [illegible] ens increatum in communi [illegible] ut abstrahit ab essentia, et substantia relativis, personalitatibus, ac relationibus erit verum

giis, et una q̄ẽ̃ uera spẽi cũ suos inferiores, cũ hẽãnt sp̄ale rõẽ sbilẽ abstrahibilẽ, et cõicabilẽ. 2º participaõẽ uñã et æq̄lis, cũ tam sit ens infinitũ
enũa relativa in tribꝰ diviis p̄sonis q̄m p̄sonalitas, relãõ, et pattio, q̄ri maior
uñõ, et cõia ẽ subiẽ cplexe in cõi ad subiãm corporeã, et sp̄ualẽ, viuentẽ, et
n̄ uiuentẽ, etc, q̄m entis infiniti subialis in cõi ad exĩas relatiuas p̄sonalitates re
laões, et passiões et infinitas et subiales: 2º n̄ reperitr maior uñõ et magis
æq̄lis participaõ rõi q̄litate in cõi rũ põis, et suos actuum ad quos p̄supponũ
tr, q̄m exĩe increatæ p̄sonalitatis etc. in participando ente infinito in cõi; &c.

§ 3º in p̄sonalitatibꝰ diviis datr uniuersa, et d̄ña, et sic rõ deliqua
abstrõ, q̄ et rõ spẽi, nã uere et p̄prie cõiũt p̄sonalitates in
p̄sonalitate cõi cũ tam p̄sonalitas hæc sit p̄sonalitas, ut Paulus ẽ hõ, et hæc albedo
ẽ albedo, et sic p̄ haec, illã q̄ d̄ña diuinẽ, n̄ n̄ p̄sonalitas patris ẽ p̄sonalitas filii
nec p̄sonalitas filii sp̄ũi Sancti, p̄in q̄ p aliqd parte diuinẽ vel q ue p̄sonalitas
d̄esicit, et si hæc p̄sonalitas q̄ ut resoluemus cũ Scotõ p̄sonalitas n̄ coalescit ex negaõe: tñ n̄ ibi superadditr negaõ iã supponit aliq̃d reale positiuũ in quo et p̄sona partr coalescit, et etiam uere cõuenit et aliquo n̄ in elusi in p̄sona in cõi, ut põt ex ratione spẽi fiõ adæq̄tis, et uere abstrahẽtr; q̄ etc.

§ Et cõfirmatr nam q̄ndo intellus fertr in p̄soná Patris diuisibẽ speculante distincta ueritate, ut q̄ndo cõpositionẽ tendit in mẽã et existiam
in Deo, q̄ ut p̄sona magis late põt, q̄m hæc p̄sona Patris, exis illa cõior sin se et n̄ in
clusa in suos sp̄ũi̇l ◌ariis parte huius p̄sonæ Patris, nec aliud parte alterius p̄sonæ filii
ac p̄in cũ n̄ sit magis p̄sona rõẽ p̄sonæ q̄m illa, et aliud sp̄iale hæc hẽãt, q̄t aliud
n̄ obtinet, sequtr q̄t detr grãs sp̄ificus et indualis rũ p̄sonæ in cõi, et huius ac illius
p̄sonæ æq̄tr participantis aliq̄ uã tolleretr sinitũ, tum uniois, tum spẽi, et d̄ña in
rebꝰ creatis: q̄ d̄ña p̄positiõẽ [illegible] accommodanda ẽ relaõibꝰ exĩis et passiõibꝰ q̄ tr participent rõẽ infiniti n̄ tñ infinitiã ab̄sõte q̄t includat õẽ rõẽ, sed in certo grẽ q̄t n̄
ruinit d̄ñas ut sit in certo grẽ et tñ q̄d ut n̄ dareto q̄litas aut q̄ntitas infinita p̄ diuiná
põa seu dubio n̄ respueret d̄ñas ut ẽẽnt in certo grẽ in cplex: ẽẽ do increatum
n̄ tollit uerã uñaõẽ, et participaõẽ õĩo p̄fectã, sed tñ illã diuisq̄ue a uñaõẽ et participaõẽ creata: ex q̄ et põt seri cõfirmaõ. &c.

Obiicies 1º ens finitũ creatũ negt ẽẽ grãs cõparaõẽ subiẽ et accitis
imo nec actia intr; q̄ nec ens infinitũ ad exĩas p̄sonalitates diuinas etc.
Rx concesso ante, negt cõñã: subia n̄ et accñs n̄ participant æq̄tr ens finitũ cũ intr
subiã et accñs detr uera dependentia: actio ũo intr se obtinent rõẽs fiãles ẽ d̄ispares magis et minus: nam actia extrinseca sunt magis actio q̄m intrinseca, et magis illa q̄ sint entitates q̄m mẽ, et uõ p̄sonalitates etc. participant æq̄tr ens infinitũ
in cõi, neq̄ n̄ datr dependentia, nec rõõ intrinsẽ seu extrinsẽ aut rei, et modi, ut p̄
se ẽ manifestũ. 2º rõ grãs stare n̄ põt absq̄ cõpositiõẽ ex grẽ cõi et inferiori
sed in Deo ad milti negt cõpositiõ ut arguat imp̄fectiõẽ; q̄. Rx resta maior, diriq̄o

ratione: in Deo non potest dari aptitudo ad esse rei recedendum negat admittendam, quod vel est finitu in re repugnat: haec non nullam arguit imperfectionem cum multa reperiantur in Deo distincta virtualiter, et imperfectionis tantum, quae distinctio in prioris non arguit imperfectionem, ut omnes Theologi admittunt, quare species metaphysicae postquam spectantur in ad ... tum gradus superiores et inferiores. § 3° non datur unio ubi non intervenit suppositum tamen prima suppositionis

existentia relativa, quae hic non conveniunt unitas. Ordinis ergo maiorem non datur unio ubi intervenit suppositionis materialis, quod tamen est maior: ut patet in nobis quibus vel unum, cum quod in eodem prorsus qualitatis ponuntur eandem quod existentiae participant in communi: non datur unio ubi intervenit suppositio formalis in participando recedenda. verum in relationibus existentiis divinis et non datur suppositio formalis, eo quod non participant ens increatum et infinitum, ac sic ibi dicta est ratio in existentiis creatis, relationibus substantiis et actionibus, atque in increatis; quia illa sunt simpliciter ad aliud, et omnino dependenter: ex qua dissimoda dependentia in praestando esse formali omnino dicto arguitur analogia: at relationes increatae sunt tamen adhuc formaliter substantiales, et omnino independentes: cum negant in essentia, et persona reperiri aliquid imperfectum, magis ac minus perfectum, substantiam, vel accidens, rem aut minus: quod in existentiis creatis relationibus, et celebris reperiuntur. § 4° ad ens absolutum, et relatum cum nulla est univocatio nec ad existentias, substantias

et relationes. Probatur 1° supponi substantias existentias relativas, et personalitates esse simpliciter absolutas, quod patet argumentum in praecedente. 2° admisso quod existentia, et substantia magis inclinent ad absolutum quam ipsae relationes: dicimus ergo omnes ad ens absolutum et relatum cum creatum nulla est univocatio recedendum: ad ens relativum et absolutum in creatum in certo gradu, ratione, nam haec omnia sunt substantialia absque ulla dependentia, ratione cum 1° dicta et in ad ... quod non reperitur in absoluto, et relativo creato, cum sit accidens simpliciter ad aliud et non simpliciter in se, aut per se. 3° non et colligitur infinitum in certo gradu, seu infinite perfectum ... quod species admittere divinas te infinitum simpliciter illas respiciat, quod in se habeat omne infinitum absolutum. Ultimo relationes divinae sunt relationes disquiparantiae: se hoc sunt dicta varia, quia relatio in communi non exit speciei infima cum subalterna esse requireat tamen non dante individua dicta in una eadem quae relatione Patris. Ordinis cum Suarez tomo 2° metaphysicae disputatione 47 sectione 17 numero 14 insinuando relationes divinas esse aequiparantiae et in rigore disquiparantiae cum in illis non detur praecellentia, quam ratio denotat, quod disquiparantia. et supra motum quia relationes divinae sunt in eadem omnino natura et essentia, quam non habent relationes disquiparantiae Magistri, Discipuli, etc. reliqua forte occurrentia facilem ex dictis subitis explicatu.

Finum divinae metaphysicae Sectio 2ª sint gratiae Deo

Sectio 3ª

Praemittendum triplex esse divinam metaphysicam generica, specifica, et individuante: generica est quae constituit omnino aliquod genus, ut sensitivum etc.: specifica aliquam speciem ut rationale hominem.

indiuiāris q̄ immē constituit indiuid, ut Socraitas Soītē: illūq ab alijs distinguit: ac
Secundo dr̄ia gnēa conferri pōt cum gnē qd̄ constituit, aut cū spē in q̄ includitr p̄se et
immē, l̄ cū inferioribus talis spēi in qq et includitr rōe eiusdē spēi, in quo tū neque
unt ēē gn̄a aut spēs q̄ dr̄ia gnēa n̄ latius pōtt q̄m gn̄a, nec principia q̄m spēi cōno
nec dr̄ia gnēa rū spēy et indiuiq nequeunt subire rōē gn̄ij ut patet ex ingla. Deni
tuptr adhuc comparari pōt dr̄ia mediā cū illis q̄ aliquo mō sibi inferiora ēē pōtt.
1° dr̄ia gnēa cū principijs ut sensitiuū cū roti, et irroti: dr̄ia ero principia cū indiu
anib⁹ utrote cū paulitate, et socraitate q̄ sūt dr̄ia pauli et Socratis. 2° dr̄ia supori
or cū se ipsa 3cta in uno et alio inferiori, ut sensitiuū cū sensitiuo hōis, et cū sen=
sitiuo bruti: rote cū hoc et illo roti: 3° conferri pōt dr̄ia gnēa cū constituto ex sensiti=
uo, et roti stantis in hōe, et ex sensitiuo, et irroti stantis in bruto: ac principia cū con=
stituto ex ipsa et dr̄ia induante utrote cū hoc roti, et paulitate: et sic de alijs.

§ Sit 1ª assertio nulla dr̄ia superior ē gn̄ij aut spēs rū sui in
uno, et in alio inferiori, ut 3cta sensitiuū 3ctum ad sensitiuū
hōis et bruti. Probatur q̄ ōē inferius nouio hēt aliqd Phuū gn̄is l̄ spēi: atq sen=
sitiuū hōis, et sensitiuū bruti n̄it intrinsecum addit sensitiuo in cōi, q̄ sen=
sitiuū rōē n̄ ē gn̄is aut spēis rū sui in illis 3cti, et idē ē de roti comparatē sui in
hoc, aut illo roti 3cto: et de alijs. Dices dr̄ia 3cta addit detriōē ad inferiora
pte ipsam in cōi sumptam. R̄x tale additamentū mate ēē et extrinsecum
dr̄iæ ideo qz n̄ essentia cōta sumpta et prati dicta qd̄ nauis adute requiritr.
Ex quo sequitr nullā gnēam cōem rū sui uo 3cti in uno, alio qz inferiori, ēē gn̄is
spēin, aut aliud ute: nā gn̄is 3cti sū se et intrinsece nec conceptu qdē distinguitr
a gn̄e cōi, sed ad summū addunt connotatiōē inferiorum in qq ut gn̄is hōis 3cti
a spēē n̄ distinguitr ab hōē p aliqd intrinsecū superaddita nec gn̄is alis aut ni
uenis et sic de alijs. Sim qz at pat sic pr̄ate de hoc atē hōis et bruti ad nullū
ute spectat, ut n̄ pr̄tt de illo atē pūt ē qd intrinsece dictū, aut dictū abaliu
ute.

§ 2ª assertio nec dr̄ia gnēa ē gn̄is addeias principias inferiorum
nec principia spēs ad induantes ē sere cōis Thª cū Conimb in
Loyca Sotes, Hurtado in Logª disp 5ª sect 2ª § dices nō 6° alios qz ignoti nōis. Pbr
1° ex dicta 3° methes asserente nam gn̄is ēē in rōē dr̄iæ q̄ dicitr, sed dr̄ia supior
ē pars rōe gn̄is: q̄ n̄ includitr in essia dr̄iæ partientis q̄ ē inferior. Sim qz
nullū subibit rōē gn̄is rū illius. 2° si dr̄ia gnēa 3cti sensitiuū foret gn̄is ad rote
et irrote ēē intrinsece in illis 3cti pcās dr̄ias superadditas roti et irroti distas
uirtuti ab eisdē q̄ et pote cōientes in aliqua rōē cōi illā 3herēt et pdicās
distas: et hæ p alias et constituerent in ēē partē dr̄iæ, et sic in alijs in infinitū u dette cōis in
in una q̄m in alia ac sim in una eadē qz spēi cōe et indiuiū ut socrē, ēē nt
imputibe pfectionis et talis.

§ Dices nullū uideri inconueniens admittere talē processū in dr̄ijs cōi
creatr distis. R̄x ēē maximū cū sequitr euidenter singlīs et ze con=

ata dari infinita perfectiones entitativas, et si virtute dictas ex quo virtute complexa infinitas proprietates insurgerent: nam quaelibet differentia dicta virtute efficit dictam perfectionem entitativam secum deferentem proprietatem specialem: quod si infinitae sint differentiae, et infinitae proprietates a nullo intellectu creato poterit quamcunque entitas generica aut specifica comprehendi. — Instabis in quantitate et in qualitate dantur partes infinitae iuxta communem placitum, ergo et differentiae infinitae. Respondeo admisso antecedente, quod valde dubium est, negando consequentiam, et maior ratio est quia partes quantitatis aut qualitatis non sunt de essentia quantitatis, vel qualitatis praecise sumptae, sed pertinent ad materiam earum integritatem quam in individuis habent actuate et exercite iuxta illud in Logica dicendum de quantitate quae in ordine ad finem ubi afferunt corpus in communi habere partes in actu signato, non vero in exercito, scilicet partes actuales et in singulis non est de essentia quantitatis in communi seu abstracte spectatae, ergo quamvis partes infinitas quantitatis aut qualitatis sic admittantur non arguerent perfectionem entitativam infinitam: at differentiae infinitae essent de essentia rei et ad illius completam formalem etiam signatam quam exercite spectarent.

§ Urgebis adhuc quantitas illa in parti aut qualitas materialis seu integraliter esset quod infinitum propter infinitas partes quas actuate haberet. Confirmatur et confirmatur in opinione aliquorum admittentium in una quaque illarum partium fundari relationem realem. Respondeo esse admisso antecedente, cuius oppositum verum existimo, negando consequentiam quia differentiae infinitae efficerent infinitam dictam, quaelibet non differentia actu et determinate constituit essentiam, non in potentia sed de ex quo aut specie ei differentia generica et specifica sit una eadem quam essentia determinata actuate: ergo quamvis sic fuerint infinitae differentiae infinita erit perfectio entitativa actualis ad quam nihil ulterius exigitur: quod longe abest ab infinito quantitatis aut qualitatis materialis accepta esse in potentia, et in determinatum iuxta communem opinionem, ut pote indigens divisione ut una quaeque pars ab alia dividatur, et debite in infinitum syncathegorematice, atque adeo semper quidem: quod admittere nullum censeo inconveniens, cum non sit totum in actu, sed in potentia, quae non est infinitum differentiarum. —

§ Ad confirmationem Respondeo infirmando posse fundari relationes in partibus quantitatis continuae, et idem est de partibus qualitatis, quia non tales partes possent opponi: ut vero non sint in continuo separatae et determinatae sed unum quod propter continuum, unum tamen erit fundamentum reale sufficiens ad fundandam relationem realem oppositam alteri continuo realiter actu separato: quod si inferas ex data relatione sequi processum in infinitum ut illa relatio posset referri ad aliam, etc.: infirmabimus illatum quia una relatio realis neque fundare aliam realem ut solet fieri talis: ut alibi expenderetur: unde ex hoc magis confirmabitur processus differentiarum si solet admitti una differentia alia continere, et determinare in eodem genere differentia: neque alia ratio videtur vitare huius modi processum est alicuius momenti, quod scilicet differentia continens sufficit ad continendam differentiam genericam immediate aut mediate ad constituendum aliud genus differentia: nam differentia haec non requirit aut datur sed est ad continendum aut vel hoc: aliorum una eadem quam differentia determinaret sub eadem ratione duo genera non subalternata in ponte: dicta non ratio, nec apparet in quid, nec in quale. Deinde

nulli assignabile quia aut qd mediate est 2 [axio] habet specie pro diua alterius: nã rote est tn diua hoc et n sensibilis eiusde: pauleitas sol debeat omnino a [axio] hoe, et n rotefice. § Obi 3º quia diua quia n e de abstrã diua specifica, ut sensitivum de esse rotis nec diua specifica de roe diuae includentis cu falso esse sensitivum de roti est, quia nec illa e quis, nec ista species: quia n est species in cl[illegible] in esse suor inferiorum. Exquo fit ut hac prio rote a sensitivu ad nullu est sit fueat cu n sit fialis, neq n sensitivum falsa e pro roti, nec rote sensitivum. 4º qa si sensitivum dg eet quis separacõe rotis seg[illegible] [illegible] pratt quiem ex rect bis includi in hoe, et roe ati cuius e pars essiali, et eloy roe rotis in quo esse includeretur, ne quis roi, sed spes, qd in oma e maxu inconveniens. 5º ca hoc ab [illegible] excederet ab illo rote, sed tn peam pem rotis q n fecit sensitivum, roe placitum quorz differentias diuã eeqt q speis, tum quis excedit.

§ Obiicies 1º album in coi e speis ira huius et illius albi, quia est rote separaõe huius et illius ab his q diua e: ne ut album cygni et lactis diuinitõ ita rote Socris et Plat. Rx esse concede nego sed. qa album continet roe sua per proprias diuas singtes huius et illius albi: rote ita sol continet roe hoy q diuas Socris et Platonis: nec hoc et illud rote diuint specie nis cu pler rote roe nil esse includant p qd diuint in n includunt diuas indiuantes, ut ostendimus, ut hoc et illud album includunt eum participant roe specificam, na illa q nis diuint plere roe coe coientia opus e ex [illegible] diuas omnimas diuas singtes p quas nis discerminentur ut hoc et illud rote Socris et Plat. pariter absq diuis eorudam n sunt duo, patet eu includens eande finitate sate rote sol q mater discriminentur et ctendere roe diuarz indiuantium eet qq a spe rei ide bificantur: qd si eu talibus diuis accipiantur p aul dubio fuit, spo pariter et in sequenti assertione explicabimus.

§ 2º n repugnat abstrahi a roti Socris et Platonis eand speciu roe rotis q ipse in qd plere de roti Socris et Plat, q enit spes. Rx 2º falsum supponere nimiu posse abstrahi p factu rotis in coi absq esse rote nil n relinqueret qd sit intrinsecu et essentiale huic t illi roti abaque abstrahi comparata: dicitur en in gle abstrahi specie ab eindiuis speis qm constituit, et consequenter ab eorz diuis indiuantibus eum sine illis recipiatur: ide ex propositione habita de actõe et in gle produit. 2º primus oine nego sed. qa ad speiem nativo requiritur qd heat respecto ptas singtes et intrinsece diua ex qq multi plicetur gla n sunt hoc et illud rote cu in roe diuae extrinsece tn et mater distinguantur de essi diuarz spectata, ut ostendit intrinsece ut resoluimus.

3º nulla na cois existit a parti rei nisi mediantibus suis inferioribus in qq quidditative continetur: res ib qd in alio includitur quidditative e quis aut speis, q cu diuae sint coes et existant a parte rei mediantibus suis exunt. quia t speis. Rx maiore cu ecce de iis q habent specie indiuidu in qq omne p speiales diuas continentur: n ita de illis q sol existunt p conditiõ eorz genericu t speciã ad q spectant, et roe quorz debeantur, gles sunt diuae quidditae, et specificae. 3º [illegible]

vrote n̄ dicunt spē ut pote in aliquo gñe scientiā, n̄ faciunt diuīsa spē. G. R̸x
ngto āns, nā rote et irrote sūt 2ᵉ dr̄ia etiā se sparata, qt sat ē imonariū ne
diuīe faciant spē res q̄s intime stituunt. neq; aliend ē ā spēs exercere efficim ſū-
lem, q̄ in se ipsis facta et exercita n̄ includunt, ut uidere ē in relatīe, atq; ō singt;
caus sit, quia rote facta et passim inalis. ~ Bñ ſit ut hec pōn, rote ē sensitiuum
n̄ censeatr natū et directa, sed paūiny ac ṗter nām, ut hoc albumē dulce, in
neutrū extra sit m̄a, sed utrumq; ṗa hōis, ṗinq; in sensu ṗiāl ē falsa: et si in
sensu identico ita appareat, qt n̄ suffīt ad rōē gn̄s ℓ spēi. ~

§ 3ᵒ albeta dr̄ia supior nec ē gn̄s nec spēs rei totius sflat, qt
ex ipsa dr̄ia, et inferiori sergit ut sensitiuū sparaōe stitu-
ti excedē sensitiuo, et roti stantij in hōe ortū q̄ illud sflatū ē paiūny, ut tam sen-
sitiuū, q̄m rote in suo gñe est sparata iūr se, sine qd spēū et unum qtq; ppriuy actus,
ex qo nullū spium ṗse insurgere ualeat, x̄ ṗtum 3 metha cap 6 docente ex duobus
actib⁹ n̄ fieri unū ṗse q̄ndo unū n̄ ē ṗuisse ṗa alterius, et ṗse q̄le n̄ ē sensitiuū, nec
rote ad inuicē, sed utrumq; ē ṗa atū ℓ hōis, uniens n̄ hīt se ṗ m̄ū m̄a rū sensitiuū,
et at rū rotis. Qt ū sensitiuū n̄ sit ṗa sparaōe atū exeo pēt qt rote potius acci-
dat sensitiuo qui aduenit animē atū cuius ē pars, ṗin q̄ n̄ sparabitr rote cum
sensitiuo ut m̄a, ℓ ṗa ppria: Qt ū sensitiuū sit actus rū atū, et n̄ sparaōe
rotis ṗstat. dein ipsū rote ṗse ℓ aduenit atū cuiqus hōē stituit ut ppria ṗo
metha, atq; adeo negt ṗse ℓ accidere sensitiuo, ac ṗsisse ut illo actuete ad unū
ṗse efficiendū, cū nulla ṗa ṗse ℓ et animē actus duplex pōā. Bñ ut una
dr̄ia n̄ hit ṗse ordinata ad aliā sed adeuntū 3ᵐ ut sensitiuū adatū et rū ad rote,
hoc ad hōē n̄ adsensitiuū ṗsisse, sflatū ex illis erit paiūn qt nubire neq;
rōē gn̄s aut spēi x̄ Arte, et C̄ in log.ᵃ tomo 2ᵒ lib 1 de interpretaōe libr.ᵒ ṗemi
nios cap 4ᵒ q̄ue 1 arto 2ᵒ § hi ponit; et comm ṗhos tam ueteres, q̄m R̄R.

§ Obiicies 2ᵒ gn̄s sit ē m̄a impria rū dr̄iaṙ 3 hentiū, ṗ eadē
dr̄ia pōit actuare duplex gn̄s. R̸x ṗmisso ante, ngto stiāq; q̄a
nulla dr̄ia 3 here ualet duo gñā n̄ subalternatim posita q̄ liā sūt at et sensi-
tiuū, ut aperte tradidit ṗhus in ṗraintis cap 3, n̄ ū dorata maior rōō cur
unū ē̄ē potius superius q̄m aliud: nec etiā includens eadē gñā foret una deba-
ta et ṗse spā sed aut dis parata in se ipsa, aut simptr paiūn. Bn gebis
dr̄ia gñia hēt se instar m̄a rū dr̄ia spiāpiā ṗ q̄m sit rū gñe 3 hita, ṗ eadr̄ia
gñia et spiāpia insurgit unū ṗse obtinens rōē gn̄s aut spēi. R̸x dr̄ia gn̄s
cō ṗse sumpta n̄ hēre rōē m̄ē ℓ ^oris^ et animē sparaōe dr̄ia spiāpia, sed tm̄ 2 ^aris^
rōē gn̄s in quo ṗue includitr qui sūt rōē m̄ē in gñe in duplo rōiatr 1 ^oris^ et me
diate illius ṗsitbus: qt n̄ suffīt ad rōē gn̄s ℓ spēi q̄ nāio exiguntr ^oriy^ dr̄iaṙ
et animaṙ uno ex hoc stabilitr assertio q̄ sensitiuū sit gn̄s rū sensitiui
hōis et aliter rotis stabilitur ad illud ppium animē ṗsistimet rote ut nulla alia
dr̄ia appareret, atq; adeo rote 3 here ṗlaṫ at et sensitiuū, q̄ fuit duuqio

n subalternata, et idē rōte cstāts ɔstituerēs duas spēs disparatas nīru hōē et sensitiuū rōte, qd̄ ē ɔflati ex dr̄ia superiori et inferiori.

§ 2° rōte ɔhit atitatē q̄ ē gūs in abstracto, et at qd̄ ē sit gūs in concreto, q ɔhetr at et sensitiuū p idē rōte adduo gūa ɔstituendi. Pt similr aitr da q̄ inspia cōsiderandi ɔtā, q° at, et atila, sūt cdē gūs matē cū diant de sāli cadē nām atis, sit q diūsguante pones nōs signandi in cōcreto et abstracto, q nīi n̄ uariant nām, sed tm̄ faciant duplem sālitatē seu statū in drīs, sēa qd̄ ē mrā si p candē drīa clās inō ɔhatr: at at et sensitiuū sēnt duo gūa matr drīa duplem ctiōn et nām ɔstituentia n subalternaa in posito, cū at in hca cttia includat aliqd et diat de sāli, qd̄ nec sensitiuū includit nec diuit ut ptz pēt. Instabis rōte ɔhit spēs l° at, et aiām sensitiuā, q sūt duo gūa matr drīa, et n subalternata in posito, q̄ sulius n̄ stat. Rē cōsiderandū ēē idē rōte qd̄ diuidit at, et qd̄ diuidit aiām sensitiuā: q° illud ē ɔpletū, hoc uō inɔpletū ɔparāōe illius, nām rōte hōis physie ɔponitr ex rōti sīe huīa, et ex capacitate nīe ad illā recipiendā: at rōte sīe huīa ē pars physica rōtis hōis ideo q diūsguutr ut pars et totū. Ex quo n̄ seqr rōte sīe huīa spēs l° detrāire aiām sensitiuā et at, cum spēs l° et rōe sui tm̄ ɔhat aiām sensitiuā, et 2° ōrie at, put includitr in rōti hōis qd̄ spēl° sermōne detiat animal ~~~~~

§ Bn̄ spicies drīā nīe sublunaris, put capax ē aiē rōtis cū drīa ciusdē aiē ɔponere physie, et cstiato rōte hōis sēa q drīa illius nīa ē actus methus nīi nīe in cō q̄m ɔhit et pōa passiua physica ɔparāōe drīe aiē rōtis q̄m recipit, neqz hē duē rōes uidetr actus methi, et pōe physiae in cadē drīa repugnans, cū sint drīi gūs et nīi dasoq, p se ordinabilium, et abentiā oppositione inī se aduna ɔstitutionē ut et ipta nīa debeat cū sīe ad q̄m ordinatr: neclla drīa definit ēē actus purus methus: nā hic sōt excludit pōām passiuā methā, et n̄ physicā. Deiū drīa aiē rōtis ē actus methus ɔparāōe drīe sensitiuē q̄m ɔhit, et actus physicus nīi drīe nīe sublunaris q̄m infiat: neq incōueniens censetr eadē drīa actuare dīs mō duo subtā unū physie et aliud methe }.

§ Ad ōrtū rabis tradita dīā gradere de drīs matb̄ nā sāles ōles sūt relaōes tum reales tum rōis pōnt subire rōē gūs aut spōr: nīru relāo realis ad realis et relāo rōis ad rōis. cuius occāōe inqīres l° qd̄ nām sit sunti relaōs facti drīentis. R. cap de drīa q̄ ie l° ārt l° rōit sunti ē relaōē drīa, cshiēre p ciīrs hōē facti drīentē. q̄m obstantb̄s ɔbabilius rōtis sinti ē ipsū hōē facti drīentē, sit et extīū q̄ pāto relāo sitientis drīre sundatr in rōti illud q denōiat cxtrīs atco būs n ē aalēre rāo ɔpoāōe habita. et ɔfirmatr destruendo sentiē in oppūm q relāo drīe n̄ ē facta drīentis ut sit sentiē relaōs facti drīentis, nā relāo drīe ē ipsa illius relāo sīn q signū eiusdē drīe q̄m facit, et put sit drīre: atq rōte q drīa ē n̄ ē facta drīens sed faciens drīre, q rae relāo sibi peculiaris erit facta drīensne uidere ē in relaōe albedinis huius papiri quae n̄ ē facta sōtis, sed papirus, uū ipsa relāo sit tm̄ sōa ostensiua sīlitudinis fundatis

R. cap. de drīa q. 1. art. 1.

albedinis quæ facit similem fundamentaliter.

§ 2.º Vtrum illo etiã faciens divinæ, sol includatur et intelligatur, faciens proprie t. active? respondeo sit negã, talis ñ terris dicit et faciens divinæ active. Hoc se, ac faciens divinæ matr. ac faciens divinæ fratr. nihil dicit cãm efficientẽ, et ipsam divinã, rote, quã matr. seu fundatr. facit divinæ et relaõe divinæ q. reddit fratr. rê divinẽ. ac ... unum quodq. efficiens divinæ fundabit relaõe cã, ut pote q. dicens effective divinã et illius fundam.° quatenus erit actio realis, si relaõ fuerit realis, et fratr. capax talis relaõis; q. si relaõ fuerit raõis actio erit metaphorica et ipsi relaõi proportionata. Deinde faciens divinæ matr. fundabit relaõe divinã, q. si fuerit realis potheribus? q. fundo ipse negaõe reale dispositus, si raõis habebit q. fundo ipso negaõe sibi proportionata. Deniq. faciens divinæ fratr. fundabit relaõe raõis, una n relaõ realis negat ẽẽ fundã. remoti alterius relaõis realis ut in metha ostendetur. Non extra has relaõi ... est reale inter se inter genus metho, ut rote vro faciens divinæ, et ipsa ho. factus divinis cũ à pë rei. ho. et rote n distinguantur.

Vtrum negaões raõem gñis et speij sortiantur

Sectio 4.ª

Praemittendum duplex poë accipi negaões, t. quæ sunt contra raõis t. quæ sint purè rex carentia: de 1.º sensu disputavimus ... de gñe quia 2.ª artis 1.º: de 2.º à nobis excitata quæs quã affirmã decidimus cũ D. Thõ 1.º 2.ª quæ 72 art. 6.º et Scotistis: Sententiam tomet metho quæ 15.ª Suario tomo 2.º methes disp 54 sect 5 nro 8.º et aliis. Probe quia n minor datur convenientia inter hanc negaõe quã n lapide q. datur in plõe et aliã negaõe, scilicet n lapide q. datur in Sorte quàm inter ipsos Sortẽ et plõe: atq. isti conveniunt in una spë nempe hoë, q. et illæ conveniunt certa spë carentiæ n lapidis: nã ut convenientia illa ut genus in q conveniunt So ... et plõ n includit in se fratr. divinas positivas, sic et convenientia metha seu genus ... negaões n includet in se divinas negativas, sed illas tñ connotabit, quod ... dantur tales divinæ negæ n inclusæ in negaõe in cõi, patet q.ª hæc nõ negaõ n lapis in Sorte et illa nõ negaõ n lapis in plõe, tam diviunt inter se quàm Sortes et plõ, ut n hic n ẽ ille positive ita illa negaõ non ẽ hæc nõ negæ. Nec satis facies dicendo divinæ improprie hoc n ẽ tenere in utris, nã tam proprie dicet hæc negaõ ab illa negæ, quàm ab illo hic hõ positive, cũ impossibile sit hanc negaõe fore cũ illa. Quod si raõis n dari proprie divinæ negæ hoc idẽ ẽ petere princ.ª, nã si hæ negaões dantur à pë rei et una n ẽ alia sicut unus hõ n ẽ alius, quare n dicunt proprie negæ, seu proportionaliter sicuti ut dicunt positive individua hõis aut lapis, ac proinde dabitur abstraõ tam dictio negæ in negaõe si fuerit genus gnica, et in negaõe si fuerit speës specifica.

§ 2.º Privaões, et negaões tñ propria et actio et convenientia 4 et 5 probabilis, q. possunt ẽẽ gña et speës. aiis admittitur ab adversariis, ... colligit

apparitate rōis, nō ut censet illa cōienta et communitas ppria vere cāta adpriuaōes et negaōes sit et cōtes gnis et spēi adeasdē contrahite cāta, et cū admittat 3 cōtio in negaōib⁹ ac priuaōib⁹ nūc sitas; admittere ē cōē dcām negā, qui nūl sit mā giguineti ḡm ipse sibi ipsi; ḡ si negāo vera sexesit ut subto uno et a pe rei cara h vereat fuīt alteri via ppria dcām porgen se hoc talis nō negabio, sed ri rāō na menia rl generic mitentiss cāuta, vedō dcām induente negā, poīdē ad suā spē negatā in tali subto. Ni ut negāo capax ē spāz alis, nimī alis sustinēs, aptis et relaōes ad efficiendā 4ᵐ et 5ᵐ pdabile, sic capax erit necesse dē ut pōit ēē 1ᵐ et 2ᵐ pdabile relāo ri rōis te positiva sit, cū tota sit admittere in negaōe fundabitur, nā libere ē mitur pōiti fabricare relaōē rōis ubicunq: neq opus ē ut relāo participet oēs rdiōes finit, ut per in relatae fundata in subiō q accidens, sed tenet ppti accommodare facta et in talia alis posita in subiō genēā aut in hōē, teīē, etc. q̄ pend dubio ē rōis, cū subia hō et teō sint pprieta realia in se, eriū hoiz insoluoz.

§ Et exprimatur q̄ aut illa rāō cōis in ppria et accidente negō ē tota positiva an ēt negā. 1ᵐ dicā negat cū negāo ḡ negat, et priuāo qui priuāo iā ri sorit ppriū ēē accēns negā ut ipsi adstaret sui cone fin ḡ ens rōis, p aliqd ens positiuū. Sit priuecte in hoc et sibi ppōib⁹ Socrās ē unus, Socrās ē ri lapis, sit ē oīs sp. si dere 2ᵐ iā illud negū ē abstrahi, aut abstrahibile sm se, r ḡ negāom alis, ad eos ab sota ḡ tale abstrahi t simpōt ut aliquis negāo, ri ri dare maior pporkō inter negām et positiuū ḡmuniz negā et negā: qt si negā pōt compara cū positivoad efficiendū 4ᵐ et 5ᵐ pdabile, cur ri cū negāo ad constituendū 1ᵐ et 2ᵐ pdabile: et in negaōib⁹ nō apparet maior cōientia, nō minor; maior et minor reperitur negatiua ḡē incidibil rōis magis t minus rōis, magis t minus participata, uno et alis ut pportione habita in entib⁹ positiuis reperitur, neq in negaōib⁹ apparet in quorum pōt dare in dceās, ut nequeant ēē gnā, t spēs q̄ sit tendū erit ni ultima dcām viā. Ibi adtte negatiua inducunte, ut sit tamq in dcām induente pōtes vīa. Negationes in cōi adhuc opiōe ri sot multiplicari ter spā negatā mate passe sumpta sed ēt sm eandē cū dcāta habitudine essali ad subtū, et hoc ri hō lapid is et illud ri hō ligni, aliud ꝗ aeris, ferri, papiri, etc.

§ Obiicies 1º ḡnde fit abstrāo et 3ctio ppria et accidentis considerata negāo ppriū spā positiua gen ḡ est ens rōis, ḡ negāo ḡ talis nullā subibit rōē alis. Resp. negā ans q̄ iā prāo, et considerāo negationis quae dr ppriū aut accidens, ēēt entis rōis positiui, et nullo nō negatiui, qtus ppriis et adstaris 3 dicit aliq de medio tollerante oēs negaōes et priuaōes ḡ talis erat ḡ prāo simplr negatiua, et oētiue sūn abstrāo negaōes et priuaōes ḡ talis fit a subto natis, et stringenter, ac 3ctio pportionata ex ḡ efficax sumitr argū ad abstraōē et 3ctioē gnis et spēi in negaōib⁹ ac priuaōib⁹. 2º ri entis nulla sūt spēs ri Aristoteli a ee in logā tomo 1º cap de gnē gnē 2 artº 1º § Precipuū huius sūa fundat: sed negaōes et priuaōes sūt ri entia, ḡ nequeunt ēē gnā t spēs. Resp. explicando Aristotelem

si eius ẽ ea doẽ, nã tsica illã ẽ maxime dubiũ intr dd. sit ne ex mente pti an aliorq; cũ distinctiõe, ñ enĩ nulla sñt spẽs positiuæ concedendæ: nulla sñt spẽs negatiuæ negãi: spẽs ñ ettñbui debẽt cũ pportione connectubis, quatenus negãi pucit spẽs et genera eiusmi negã: si positiuũ patitur eiusmi spẽs, et genera ~~~~~~~~~~

§ 3. negaões distinguunt pp̃as negatas, sed pr̃a negata sibi atque, quæ negaões ñ deueniunt ad rõẽ gnis aut spẽi. Et negaões distinguunt pp̃as negatas mate sabaltquẽ rõẽ spẽali, quia ñ tollit quamuis scaturãi peculiarẽ rõẽ negaãm subinuolant rõẽ gnis aut spẽi, at põt in relatiõb. quæ distinguunt p̃penita pp̃a veluti à signo, et tñ talia pu̇ñta tamplus qm atque nec officiunt ad hoc ut relatiões sñt sua extrinsecã et spẽale rõẽ ui sensu gnã et spẽs pprie enim accepta. Neque patet eandẽ doãm gnis negari depen spẽ, aut negaões inferiores eã gnã aut spẽs cu aliorq; negaõẽ superiorq; nec alia huiusmodi inconuenientia ut optime aduertunt CC. cit. . Ea adeo possumus deinde facile supponere hanc negaõẽ, ñ hõ, ẽ quasi supius rñi ñ socius, et ñ pñs: quã ñ redueuntur negaiõb. õia, q. pñs negatis attribuunt. pptr dissimodũ illarq tendendi in subiectũ et pp̃as negatas: quin quã ñ hõ, erit quasi supius ad ñ hões in parti: et ñ pñs ad ñ petrus et ñ socius ad inferiores ñ socios in quã ratiõe, et aque pportionabiles abstrahi põt etc.

§ Quare negaõi series sic apstabilit: negaõ complexa et simplex, gnegatiõ in cõi erit usum gnis negaum dictum in negaõẽ pp̃a et priuatiõ; subdiuidere deinde utraque, in tot gnã subalterna aut spẽs infimas quot. pueniunt modiuẽ negaiõ; ac quẽ ñ erit difficile hic oedẽ numerari in hac serie actes pãles gnũs specificas ett illis ñ ñ eminentiæ recensendi q; ut pportionabiliter scribendis cũ sit res parui momenti. ~ Interim displicent CC. cit. q quia 2m membrũ, dum afferunt negaõẽ ẽspale, et priuatiõẽ eiusdẽ pp̃a negata cũ distingui aduerbiũ, nã si sit ad mittatur eandẽ pp̃am negatã purã negaõẽ, ac priuatiõẽ tñora, id pp̃a ut fruts ẽ dicta, nã illa rñis seu tendentia negã aptitudinis in subiecto, et uocem priuatiõnis ẽ ualde dicta, ut pote ad p̃am ñ hendũ, ecod pp̃a ente rei priordam.

Et 2tie mate Lõ quia negaõẽ distinguunt p pñs negatas ñ unde simpex sed cũ dicta habitudine adillas, ut põt ea peculiarẽ mũ tendendi ad idẽ obtũ mate pportione sernuata, quæ sufficiat dicta habitudine negaiõs ad pp̃a debita subiecto apto ut effectr dicit a negaõẽ pura quæ remouet p̃am ut cui incaptam, ac pp̃a iã ñ ẽ eadẽ pp̃a, ac ñ ẽ idẽ obtũ ẽt mate cpp̃ s pauli sedentis et stantis: nec cpp̃s lineæ curuæ ac lineæ rectæ quamuis sõrse recte et mate idẽ sit paulus et eadẽ linea. 2o ñ minus extrinsecũ ẽ subiecti exeaõi rõẽ pp̃ria tendentia qm extrinsecũ sit pura negaõi, et tñ ex eo exaõ distinguit effectr ab educatiõẽ, quia illa ñ habet habitudinẽ ad subiectũ, hæc uo maxe, ergo et negaõ pura effectr distinguetur à priuatiõẽ quæ in suo cpp̃u spẽali includit subiectũ negaõẽ: remouet p̃am a subiecto, seu a subiecto postulatã. dictũ ẽ Concludit subiectũ negiẽ, ad auferendã æquiuocatiõẽ ab aliis

n. penetrante etiam negationes, quae in eo consistit quod non sit aliquid positivum. Probatur tertio, non co-
haerentur loqui non nullos RR. affirmantes negationes et privationes non multiplicari ratione
subiectorum, sed tantum ratione oppositi negati, et admittendum tamen multiplicari et ratione subie-
ctorum quando sunt entia rationis ad quorum operationem afferunt Vazquez 1ª 2ae disp. 139
nº 16. nam supposita auctoritate Vazquez illis non ita favent, si suscipiunt idem nu-
merum dari in negationibus quantalibus et quantitate [illegible]. Deinde intelligibile est dari subor-
nate dicta [illegible] [illegible] et aliud supponere [illegible] negationem realem [illegible],
et [illegible] quod si subiecta dicta sit et sit negatae erunt dari falsae non circa [illegible] ha-
bitudo et minima [illegible] [illegible] negata et [illegible] [illegible] in [illegible].

An existentia et substantia creata possint esse genus et species

Sectio 5ª

Supponendum 1º substantiam et existentiam creatam esse aliquid positivum [illegible], [illegible]
cum sint existente et subsistente ut in metha ostenditur. 2º existentiam [illegible], de hac
non loquimur et non [illegible] quod est [illegible] [illegible] cuiuslibet rei creatae, sive addita entitati
cui quo [illegible] [illegible], et quando [illegible] seu actualitate [illegible] ultimam per quam [illegible] po-
nitur extra [illegible] et [illegible] extra existit. Substantia vero est ultimum terminum [illegible] substantialis,
quae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] alteri [illegible] [illegible]. Unde non est
[illegible] de [illegible], et [illegible] quae abstrahitur a creatis et increatis, ut sunt [illegible] atqui
attributionis sit et proportionis [illegible] sicut ens reale ad creatum et increatum; sed
tantum de creata ad quod [illegible] existentia [illegible] aut [illegible] [illegible] est existentia aut
[illegible] [illegible] [illegible] existentia, aut cum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quae quo-
dam subsistentia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et subsistentia quod de [illegible], et
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] subsistentiis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quae
quod sit [illegible]. Primo [illegible] existentia et substantia non [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] et [illegible]
sit. [illegible] quod [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible]. 2º existentia creata
est [illegible] existentiam substantialem et accidentalem et [illegible] completas et incompletas, [illegible] non ens
[illegible] [illegible] [illegible] substantiam [illegible], [illegible] completam et incompletam [illegible] de accidente,
quod existentia [illegible] [illegible] sit participabilis [illegible]. [illegible] sit cum existentia sit actus ultimus
[illegible] cuiusque rei [illegible], [illegible] illa [illegible] illa [illegible] [illegible] secundarius
ut in [illegible] [illegible] [illegible] et in [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] quod [illegible] [illegible]
rei [illegible] [illegible] [illegible] ultima existentia participabit ut non [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] quod [illegible] dependen-
tia, et [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] completae et incompletae in existentia substantiali, et acci-
dentali. [illegible] nulla [illegible] [illegible] quae est independens, et quod in se dependet ab aliis, ad
[illegible] et [illegible] completae et incompletae, [illegible] existentia [illegible] [illegible] [illegible] substantiales, et acci-
dentales, completas, et incompletas: [illegible] et [illegible], [illegible] quod existentia [illegible] nulla

habeat dependentiā extrahentia alterius, quin in se includit surrogatā, ac exit illius, nā specificatur à ratione generica, inde constituunt subsistentiā completam recipit.

§ Obiicies. Deus et creatura conveniunt in ratione abstracta. Sed dicere è non adeo ratio̅ substantiae et accidentis, cū quae se habent similiter praedicati, ergo et ratio entis. Probatur maior, ergo non datur ratio quae dicatur de ratione formali ens. è aliquid, cū adveniat rebus creatis in ex tunc à celebris et de illis et de subsistentia, et contingenter, fere ac si non haberent ratione abstracta rebus et velut a signo, de illa. hēt ex similitudine ratione formali quae una è et agit, à specie inferioribus parte incapabilis. at vero entia creata cū sint actus primi et intrinseci, cuiuslibet illi intrare ac modalitas, atque idem sint tam formale ratione vero è proprius actus substantialis, similiter sed tamen indiens ad [illegible] substantialis, quod debeant subsistentia, et ad accidentalis quod debeant accidentia, ideo quod ad illos non è ratio substantialis habet ad substantiale et accidentale. Respondebis actio creatio ēntia ad substantialis et accidentalis, et talis erit entis. Respondeo posse 1° cū Suarez tomo 1° methaphysicae disp. 48 n° 5 negando antecedens. 2° cū eodem n° 6° distinguendo termini potentiae actionis primum, ut è entia ad entis productionem cū quo efficit unum per se, sub quo acceptione actio è unum in completo datum, quem proprius reducitur ad praedicamentum rei productae. 2um è actus agentis fuit agens, è sub qua ratione è ens completum et unum suppositi ad constituendum speciale praedicamentum, hēt ratione formale completa, logice et unam non potest inferiora accidentalem in ordine ad agens quod accidentaliter denominat: et entia tamen considerata, ut quod est completum, et constituens unum per se cū essentia quam actuat, quod si praedicat substantialis, talis erit entia, nec non convenit cū accidentali. 3° et simpliciter supponendo fuisse actionem in communi genere constituentem esse substantiale et accidentale, non potest sic fuisse accidentis in sua ratione formali, ut in materia ostendetur: entia de absoluta nec è substantialis nec accidentalis, ac proinde tertium neque univoce.

§ 3° dico entia substantialis completa è genus ad entia angelis corporis etc. entia quae Angelica et corporea habeant ratione generis subalterni diversi in natura, species pro diversitate corporum et Angelorum: ostenditur 1° quod entia completa in ordine entis habeat sufficientem rationalitate aeque participabile diversis inferioribus sibi correspondentibus, ut et ipsa entia praecisione habita. Sed haec potest esse genus aut species ex eo quod probavimus, et illa. 2° entia ratione potest esse genus tum species, et inde denominationibus sponte contendimus, quod et entia substantialis cū maior ratio in illa apparent. 3° substantia completa convenit consensu genus ad substantiam Angelicam et corpoream, quod et entia substantialis, cū nulla diversa ratio in nimis adiuvat entia substantialis in entia substantiali completa, quia subsistit completa in substantia minus completa, quod si hac convenientia in illa, et cū substantia completa in communi sub se habeat variam quae subalterna, fere entia substantiae inferiores, ita et entia substantialis. — Neque obest ratio in completi rei non existentia, seu ratio partis aut modi rei alicuius, cū quo in alio ordine facit unum per se, nam ad rationem generis et speciei absolute non requiritur ut sit ens in se et in communi abstractione completa, sumpta, ut fuit in actu et ratione quae è genus et diversa seu circumscriptio intellectualis unde quod in aliis considerare sit, potest: sed tamen exigitur ut sit quota totum rei suorum inferiorum cū quibus participaret

sub eandē rōē, qtū spectat dubio reperitr in exīa subiāli cplēta rēi inferioris ēēt con=
pata cum incplēta in alio ordie, qndo spectat ad cplementū subiēc existendi, neqs ri re=
pugnat aliqd ēē existe p se et physicū aut qsi physicū et tota metha, ut pēt in rēā
sublunari, et celesti. Cum enim partium et physicarum in cpleti existi unionē et
aliorum mōrum subalium rēi inferioris n̄ videtr denegandā rōē gnis aut spēi, cū methce
in suo ordine sint cptū ac cpleta in sua ratione ut de rōē et prātti suo gnis cōis admitt-
ti.

§ 4º Ita exīa actualis cpleta ē atoqa ad exīas prāntiorum actualiū in

opiōe, eis efficiente novā prānta actu, tū in qlibet alia cstitu=
ente plā, tū pauciora drā a subiā: exīa tū cuiuslibet prānti erit verē gnis ad exīas
inferiores eiusdē, seqs subdividetr ut et prānti: ipsa sorte qa accidens cpleti in opiōe
tū ē atoqa rēi prāntorum actualium, sic exīa cpleta illius erit atoqa ad exīas talium
prāntiorum singlē exīa ē actus entitatis et accommodabitur cuiuslibet prānti: et
cprimatr qa exīa subialis n̄ ē ūica ad actualē, qa ē 1º drā ut et subiā et accid ens.
Sq et exīa cuiuslibet prānti actualis n̄ cōīs ē cū alio, cū unum prānti actuale sit
ēē 1º drsum ab alio. 2ª ptt 1ª qa ut qntis rēi, et sic de aliis, ē verū gnis ad alias qtas,
qntis ita exīa eiusdē in rōē exīē erit verū gnis ad exīas inferiores qntitatum.
2ª ut sebet subiā, et exīa subialis rēi suorum inferiorum ita et exīa actualis cpleta
[illegible] exīarum cuiuslibet prānti actualis, cū hic tam eque participabilis, sq n̄ illa
subiā [illegible] rōē gnis et speciei, ita et hæc.

§ [illegible] cōis habē speciesexīas cōes sibi immē correspondenz= +

tes q drāe exīē exīa in actu signato ut et suppō n̄ cōe plausi
obtinere subiā in eo sibi pproximatā n̄ tū obtinere eadē rōē speciā exīā in
actu exercito qa cōis cōmplectat n̄ nām cōē posse cōē existere a pē rei qa ē ut drā ex=
ta speciē dēta tū actu exercito. 3ª cōllige gnis cōis factas singlis in indiuiqut
3ª hoc agis, hoc cuivis hoc ēt, et sic hō in ptē [illegible] speciē exīas tū actu ex=
ercito veritatis ditas qa ūmē afficiare ipsū induū a pē rei et mediate ipsa
exīa eius [illegible] mediante sua singularitate ēt indiuiin=
gnis redditos singlis: nā exīa inadeqte mediante sua singularitate exīa pē corresp=
actu exercito ōīb qs gradib cōīb in eo indiuiqs singularitas exīa pē afficit, et remo=
dae singularitate ipsius indiui, idqqe in actu exercito illud pē afficit, et remo-
te gnis cōis ipsi convenientes, et tē gnis cōis inclusi in exīa singli immē correspondente
in actu signato gradibus cōīb dicentur ut ipso indiuo tū a pē rei et in actu exercito, cium
inactu signato, gradibus cōīb dicentur etc ipso indiuo tū a pē rei et in actu exercito
mediate, cū ūō abstrahibilis in exīa qa ē gnis debet esse ab exīis signatis pēē, et remote
ab exīa exercita ut exīa gnis cōis in abstracto et concreto, quae dūa cptū pcedit in opiōe
veritate tū distinguente exīā ab essā. de inalia eadē exīa rei dicens mirantes, in
ri rēi silis sit drā in essā et exīa superiores sbet pertin ad rōē gnis, ubi ut in cplis
gradib methis [illegible] de possibili dictio veritatis.

§ 5º Ita exīa actualis in creatis cparata, cū ea cuius ē exīa, scilicet subiā
rōē 5 [illegible] et cparata cū cpio qtē essentiā afficit obtinet rōē
3 [illegible]. Prior pars ostendat qtē exīa actualis in concretis sit una rōē et rōē

et prædicte in quale stringentes, n. in coit narrio exiam actualis in creata existenti
cu[m] poit res in suo zpõn [illegible] in [illegible] et zequentes, q. hic rõe 5[a] pbabilis
cu[m] obtineat oes conditiones requisitas ad id. ~ Dices exiam sufficit coniu[n]ctio cu[m] re existente,
q. n[on] e illi stringens. Re[spondeo] casso anteced[ente], neg[o] [illegible] q[uo]d et [illegible] facit coniu[n]ctio cu[m] pña subsistentia
sibi proportionata, et tu e illi stringens cuiusq[ue] ratio exco apparet, q. tu [illegible] stringens n[on]
opponatur [illegible], pte, sed tr[illegible]: posterior pars exco p[ro]b[a]t[ur] q. exiam in directo [illegible]
in pote in ipe [illegible] de [illegible] q. [illegible] subsistit [illegible] de [illegible] physice
[illegible] n. facit unum p[er] se, [illegible] hoc [illegible] rõe 3[a] pbabilis [illegible] et illud [illegible]
[illegible] subsistit exse et odia. Quæ resolutio suo mõ e applicanda inhærentiæ uel [illegible]
incompletum subsistens unum p[er] se cu[m] accidente, ideoq[ue] [illegible] ad idem praedicatum [illegible]
atogiam aut [illegible] cu[m] proportione [illegible] inhærentiæ [illegible] atogice in inhæ
rentiis incompletis, et cu[m] aliis inhærentiis [illegible] inhærentia completa eius
de [illegible], subsistit rõe [illegible] inhærentiæ completæ.

§ Ex dictis pt q[uo]d resoluendu[m] sit de subsistentia [illegible] illorum q. sunt
completæ et incompletæ sed n[on] ut sit participabile atogicum. de completa
[illegible] ~ 6[a] [conclusio] subsistentia completa e uere [illegible] ad [illegible] subsistentias completas, [illegible]
q[uia] subsistentia completa e uere [illegible] subsistentiis inferioribus, [illegible] et subsistentia completa [illegible] subsistentias comple=
tas [illegible] et illa [illegible] rõe e participabilis [illegible] et [illegible]. [illegible]
subsistentiam completam [illegible] subsistentiæ [illegible] et subsistit [illegible] subsistente unum
suppositum [illegible]: [illegible] subsistentia diuiditur in suppositalitate[m] rei spiritualis et cor
poralis: illa subdiuiditur [illegible] spiritualis: hæc [illegible] suppositalitas corporea [illegible]
[illegible] corporea subsistens [illegible] suppositum corporale et subdiuiditur in suppositalitatem
corruptibile et incorruptibile [illegible]; suppositalitas corruptibilis [illegible]
[illegible] corruptibile, et [illegible] suppositum corruptibile subdiuiditur in sup
positalitatem uiuentis et [illegible]: suppositalitas uiuentis [illegible] ani
malis [illegible] suppositum uiuentis [illegible] in suppositalitate [illegible] et plantæ, et si[c]
de aliis usque ad individuum [illegible] Bucephalum, aut hanc [illegible] plantam.

§ 7[a] [conclusio] subsistentia creata, [siue] completa, [siue] incompleta [illegible] ultimo
[illegible] obtinet rõe 4[a] pbabilis: et [illegible] rõe 3[a] [illegible] ex
[illegible] 2[a] pars [illegible] de [illegible] 1[a] [illegible] q[uia] subsistentia [illegible] significata [illegible]
de [illegible] obtinet rõe 4[a] pbabilis. ~ Dices si personalitas humana [illegible]
humanitati, et cu[m] ea [illegible] suppositum humanum, [illegible] de [illegible] humanitate
[illegible] personalitate, [illegible] atogice de [illegible] parti
[illegible] et [illegible] humanitate q. e una
pars significati [illegible] subsistentia creata [illegible] significatum [illegible] Paulo,
et aliis hominibus [illegible] participandi e [illegible] atogice.

§ [illegible] 1[o] [illegible] de subsistentiis creatis [illegible] res creatas n[on] [illegible]
de qualibet subsistentia [siue] creata, [siue] increata, nec de qualibet re diuina